

Hörapparater till barn i Georgien hösten 2006

Tre veckor under hösten gjorde Hörselskadades förenings bistandsgrupp ett nytt besök i Georgien. Årets team bestod av Helena Lanzer-Sillén, tidigare kanslichef hos Hörselskadades förening, nu projektledare, Karl-Erik Spens, tekn.dr från KTH:s institution för tal och hörsel, hörselpedagog Ewa Martony, som under senare år speciellt sysslat med habilitering av små hörselskadade barn och barnaudionomen vid

Amiran Batatunashvili

Örebros Universitetssjukhus, Ulrica Andersson. I gruppen ingick dessutom under den första veckan också audiologen från Karolinska Universitetssjukhuset, Huddinge, dr Inger Uhlén. Till vår stora hjälp och tolk hade vi under hela vistelsen Lela Nozadze, datalingsvist vid KTH:s institution för tal, musik och hörsel.

I likhet med föregående år var dövföreningens ordförande Amiran Batatunashvili och hans fru Maya våra värdar.

Bara några timmar efter vår ankomst var det ordnat med en föreläsning, som hölls i en fullsatt sal i Stadshuset med många politiker, förvaltningspersonal men också en del läkare och annan personal från hörselvården.. Inger Uhlén redogjorde för hörsel, hörselskador och svensk hörselvård, och hörselpedagog Ewa Martony talade om habilitering av små hörselskadade barn, såväl sådana med

Inger Uhlén föreläser i stadshuset

konventionell hörapparat som sådana som fått ett cochleaimplantat.

Elev vid skolan i Kutaisi hörseltestas

Kommande dag, en lördag, åkte vi tidigt på morgonen drygt 7 timmar med bil inkl några mindre raster till Batumi, en vacker turiststad vid Svarta havet. Den ligger inom regionen Adjara, som har en viss autonomi inom Georgien. I sjukhuset, som var oerhört nedslitet, väntade redan en mängd människor på oss. Flertalet barn vi träffade gick integrerade i vanliga skolor, och för många av dem kommer skolarbetet nu att gå

Vaxet i örat visade sig vara en plastbit, som måste tas bort före hörseltest och hörapparat.

betydligt lättare, efter det att de fått sin första hörapparat. Batumi har varken dövskola eller daghem/barnhem för hörselskadade/döva barn. Det visade sig senare att gravt hörselskadade barn från Batumi i stor utsträckning besöker internatskolorna i Tbilisi

resp. Kutaisi. Skolan i Kutaisi låg på återvägen till Tbilisi, så där stannade vi 2 dagar, gjorde hörselmätningar och avtryck och lovade att om en dryg vecka återkomma med hörapparater och individuella proppar.

Dansuppvisning i barnhemmet

Så var vi åter i Tbilisi. Också i år började vi på barnhemmet, där vi blev varmt välkomna med en fin dansuppvisning av de små barnen. Barnen var verkligen duktiga och glada att få visa oss vad de kunde. Sen satte vi igång med hörselmätning, främst på de nya barn, och kontrollerade flertalet barn som fått hörapparat av oss föregående år. Några av dessa barn fick apparaterna utbytta och/eller nya proppar.

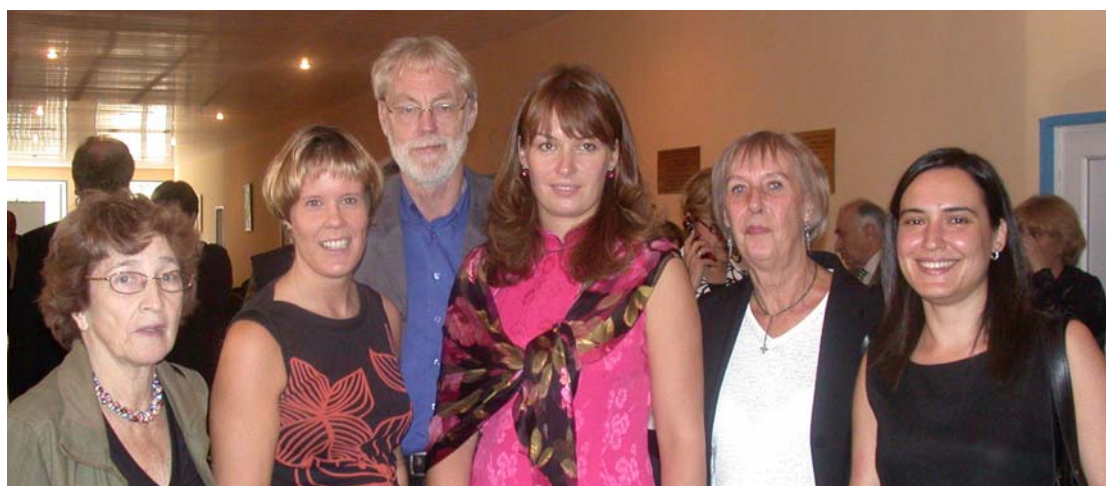

Väntande barn och föräldrar.

I skolan var vi också väntade. Det fanns redan en lång kö när vi kom. Även här började vi med de minsta barnen. Några kände vi igen från barnhemmet föregående år. Här fanns det flera barn, som fick fjolårets apparat utbytt, då den var för svag eller trasig. Många fick också nya proppar.

Till vår glädje kunde vi konstatera, att de individuella proppar, som ototeknikern Tamila Matitaishvili gjorde åt oss i år, var av betydligt bättre kvalitet än fjolårets. Tamila, som ju i våras under två veckor varit i Stockholm för

vidareutbildning hos Lars-Åke Ahlsén, Hörseltekniska laboratoriet. Hon betonade gång på gång, hur stor nytta hon haft av besöket, och hur tacksam hon var, att hon fått denna chans.

Helena Lanzer-Sillén, Ulrika Andersson, Karl-Erik Spens, Sandra Saakashvili, Ewa Martony, och Lela Nozadze

En söndag tillfrågades vi, om vi med vår närvaro ville hedra invigningen av ett hospits för cancersjuka. Där träffade vi bl a presidentfrun Sandra Saakashvili, som förrättade invigningen. Vi fick tillfälle att berätta för henne om vårt arbete och inbjöd

henne att besöka oss på dövskolan. Besöket kom dock inte till stånd på grund av förkylning. (Hon var verkligen redan ordentligt förkyld, när vi träffade henne) Vid samma tillfälle mötte vi också en amerikansk grupp, som kom från staten Georgia! i USA. De inbjöd oss att besöka ett projekt de hade på gång i Tbilisi, en ungdomsgård för barn till ensamstående mammor. Där läste barnen läxor, fick en måltid och kunde också lära sig att hantera datorer m.m.

Karl-Erik Spens och jag besökte ungdomsgården, och fick då reda på att det amerikanska teamet hade besökt dövskolan i Kutaisi och var beredda att göra en insats där. Vi föreslog, att de skulle satsa på hörapparatbatterier, och om de hade ytterligare pengar, så trodde vi, att renovering av befintliga toaletter vore en stor välgärning. Sen tog vi amerikanerna med oss till barnhemmet, där audionomen Ulrica tillsammans med Ewa anpassade hörapparater för fullt på de små barnen. Då hände det som inte får hända, men tydligen sker rätt ofta i Tbilisi. Mitt under arbetet försvann strömmen. Det blev mörkt i lokalerna, så det var bara att ta en paus i hörapparat Anpassningen och tillsammans med amerikanerna fick vi istället en visning av barnhemmets olika rum, sovsalar och lekrum.

Hela svenska gruppen Helena Lanzer-Sillén, Karl-Erik Spens, Ewa Martony, Inger Ullén, Lela Nozadze och Ulrika Andersson framför presidentporträtt i sjukhuset.

Såväl i det nya sjukhuset i Kutaisi som på dövskolan i Tbilisi höll Inger och Ewa föreläsningar om hörsel och hörselskador. Speciellt på skolan blev det en oerhört livlig debatt om teckenspråk. Många lärare och föräldrar var för undervisning på teckenspråk i dövklasserna, medan lika många var emot. Vi betonade att i Sverige ska teckenspråk vara döva barns första språk, och man skall sträva mot skriven tvåspråkighet, och för hörselskadade barn kan teckenspråk vara ett gott stöd. Vid skolan finns det tyvärr få lärare som verkligen behärskar teckenspråket, men flera använder tecken som hjälp i undervisningen. Det är alltså inte förbjudet. Just nu är man på Georgiens dövförening dessutom sysselsatt med att sammanställa och ge ut en georgisk teckenordbok.

Dövföreningen besökte vi också. Där tog vi emot ett flertal barn som gick integrerat och ett antal f.d. elever från dövskolan. Flera medlemmar som fanns i lokalerna värdade till oss, att vi också skulle kolla deras hörsel. De hade mycket svårt att förstå, att när vi sa, att de hörde lite, lite på 100-105 dB (vilket ev. bara var vibrationer de kände), och att de inte hade någon nytta av en hörapparat. De stod på sig och sa: Jamen jag hör ju lite. Mycket i vårt pedagogiska arbete gick ut på att försöka ta bort övertron till tekniska hjälpmedel, att förklara att hörapparater är bra för personer med hörselrester, men att apparaterna inte kan göra under.

Inte nog med att vi tog emot barn på barnhemmet, skolan och dövföreningen, Snart var det många, som visste var vi bodde och kom till oss till på kvällar eller tidigt på

Öronundersökning utanför bostaden.

kunna fortsätta vårt arbete att hjälpa hörselskadade barn i Georgien att få hörapparater och individuella proppar.

Vår insamlingsaktion fortsätter!

Helena Lanzer-Sillén

lördags/söndag. Totalt gjorde vi 266 hörseltester, lämnade ut 146 hörapparater och 135 individuella proppar.

Vi vill här passa på att tacka Svenska Institutet, som gett oss ekonomiskt bidrag, så att det varit möjligt att genomföra årets projekt.

Vi vill också tacka Hörselskadades förenings medlemmar för penninggåvor och inte minst för alla hörapparater, som ni har plockat fram. Vi är också tacksamma för de apparater vi fått från hörselvården.

Vi hoppas även under kommande år

e-mail: helena.lanzer.sillen@swipnet.se